

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžhuv/5/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200184
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200184.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: Halston Properties, s.r.o., Stavbárska 7, 821 07 Bratislava, IČO: 36 363 171, právne zastúpená: LEGAL ADVISORY GROUP, s.r.o. Stavbárska 7, 821 07 Bratislava, IČO: 35 967 081, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom J. Švermu 43, 974 04 Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka: Der Grüne Punkt Duales System Deutschland GmbH, Frankfurter Strasse 720-726, 511 45 Köln, Nemecko, zastúpený JUDr. Petrom Arendackým, advokátom, Advokátska kancelária Čapkova 2, 811 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MOZ 585714 II/144-2011 zo dňa 21. decembra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/21/2012-73 zo dňa 03. augusta 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/21/2012-73 zo dňa 03. augusta 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MOZ 585714 II/144-2011 zo dňa 21. decembra 2011 a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v zn. n. p. v spojení s § 34 ods. 1 písm. b/, § 35 ods. 1 a § 45 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach (ďalej aj „zákon o ochranných známkach“) rozklad žalobcu podaný proti

rozhodnutiu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“ alebo „prvostupňový správny orgán“) zn. MOZ 585714-I/82-2009 zo dňa 08. októbra 2009 zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetom súdneho prieskumu bola zákonnosť rozhodnutia žalovaného vo veci návrhu na výmaz, resp. na zrušenie a na vyhlásenie neplatnosti (neúčinnosti) kombinovanej kolektívnej medzinárodnej ochrannej známky „DER GRÜNE PUNKT“ č. 585714 na území Slovenskej republiky, ako aj zákonnosti postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal. Citoval ustanovenia § 34 ods. 1 písm. b/, § 35 ods. 1, § 45 ods. 3, § 51 ods. 5, § 52 ods. 3, 54 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z., ďalej § 7 ods. 3 zákona č. 174/1988 Zb., čl. 5 ods. 1, 2 a 5 Madridského dohovoru (1), čl. 6 quinquies A. - (1), čl. 6 quinquies B., čl. 7 bis 1, 2 a 3, z ktorých vyplýva, že pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na výmaz ochrannej známky, podaného v zmysle § 16 ods. 9 zákona č. 55/1997 Z.z., ktorý sa považuje za návrh na zrušenie ochrannej známky v zmysle § 34 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. úrad skúma, či sa ochranná známka v dôsledku činnosti alebo nečinnosti majiteľa stala obvyklým pomenovaním pre tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná.

Rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je založené na posúdení, že navrhovateľ výmazu predloženými dôkazmi nepreukázal splnenie podmienok na zrušenie napadnutej ochrannej známky v zmysle § 34 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z., keďže nebolo preukázané zdruhovanie a strata rozlišovacej spôsobilosti napadnutej ochrannej známky a jej vnímanie zo strany príslušných spotrebiteľov len ako druhu tovaru alebo služby ako takej.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné a jednotlivé námietky podrobne odôvodnil.

Námietku žalobcu, ak tvrdil, že úrad nepodmienil rozšírenie územnej platnosti napadnutej kolektívnej ochrannej známky predložením písomnej zmluvy a preto jej zápis (resp. územné rozšírenie) bol v rozpore s národnou legislatívou považoval krajský súd za nedôvodnú a uviedol k nej, že z § 7 zákona č. 174/1988 Zb. vyplýva, že kolektívna ochranná známka mala podľa vtedajšej úpravy osobitné podmienky ochrany stanovené zákonom. Hmotnoprávnou podmienkou ochrany kolektívnej ochrannej známky bolo, aby príslušné subjekty uzatvorili písomnú zmluvu o prihláske a používaní kolektívnej ochrannej známky. V prejednávanom prípade išlo o medzinárodnú kolektívnu ochrannú známku, ktorej podmienky územného rozšírenia ochrany na území SR boli upravené medzinárodnými zmluvami a pri zápise územného rozšírenia takejto kolektívnej ochrannej známky je úrad povinný vykonať zápis vždy, s výnimkou prípadov, keď sú splnené podmienky na odmietnutie ochrany. Pokiaľ úrad oprávnenie na odmietnutie ochrany dané mu čl. 5 ods. 1 Madridskej dohody v lehote stanovenej v čl. 5 ods. 5 Madridskej dohody nevyužije, toto oprávnenie mu zanikne. Z toho vyplýva, že v takom prípade sú splnené všetky podmienky na zápis medzinárodnej ochrannej známky do registra. Z uvedeného dôvodu je správny záver žalovaného, že žalobca nepreukázal splnenie dôvodu na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z.z. a takýto záver nie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci.

Za nedôvodnú vyhodnotil krajský súd ďalšiu námietku žalobcu, že nedostatok rozlišovacej spôsobilosti alebo obvyklosť pomenovávania nie je možné zužovať len na druhovosť ochrannej známky, a ak úrad skúmal aj druhovosť, ide o nesprávny postup žalovaného, ktorý viedol k nesprávnym záverom a následne nezákonnému rozhodnutiu. Zhodne s argumentáciou žalovaného krajský súd konštatoval, že zo znenia ust. § 34 ods. 1 písm. b/ zák. č. 506/2009 Z.z. vyplýva, že jednou z nevyhnutných podmienok pre zrušenie ochrannej známky z tohto dôvodu je práve to, že sa ochranná známka stane už len obvyklým pomenovaním pre tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná, teda tzv. „zdruhovanie ochrannej známky“. V takomto prípade totiž ochranná známka nie je schopná plniť svoju základnú funkciu a nie je ju možné považovať za takú, na základe ktorej spotrebiteľ dokáže identifikovať tovary alebo služby jej majiteľa a odlíšiť ich od tovarov a služieb iných subjektov pôsobiacich na trhu. Pokiaľ spotrebiteľ prestane ochrannú známku vnímať vo vzťahu k tovarom a službám konkrétneho subjektu, možno hovoriť o

strate rozlišovacej spôsobilosti, ktorá je základnou funkciou ochrannej známky. Možno preto súhlasiť so záverom žalovaného, že v prípade zdruhovenia ochrannej známky táto zároveň stratí rozlišovaciu spôsobilosť. Úrad v konaní správne skúmal, resp. zisťoval, či sa napadnutá ochranná známka stala obvyklým pomenovaním pre tovary a služby pre ktoré je zapísaná, t.j. či ochranná známka zdruhovela a či stratila rozlišovaciu spôsobilosť. Pokiaľ nazval „obvyklosť“ pomenovania „zdruhovaním“, ide podľa názoru súdu len o synonymum k obvyklosti pomenovania. Žalobca v žalobe netvrdil, že by napadnutá ochranná známka bola synonymom pre pomenovanie určitých tovarov, pre ktoré bola zapísaná alebo služieb, pre ktoré je zapísaná a naopak. Naplnenie zrušovacieho dôvodu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. odvodzuje z toho, že predmetná ochranná známka sa stala synonymom ekologickosti obalov a tovarov. Takéto tvrdenie nestačí, nakoľko dôvodom zrušenia ochrannej známky nie je „zdruhovanie“ pre pomenovanie určitej charakteristiky, či vlastnosti tovaru alebo služby, ale je potrebné, aby zdruhovela, t.j. stala sa obvyklým pomenovaním pre pomenovanie tovaru, alebo služby ako takých. Aj v tom prípade, ak by sa ochranná známka stala obvyklým pomenovaním pre určité tovary alebo služby, musela by byť táto skutočnosť v konaní z dôvodov predložených navrhovateľom preukázaná. Keďže nebola, je právne bezvýznamné skúmať, či majiteľ ochrannej známky vykonáva činnosti smerujúce k tomu, aby jeho ochranná známka nezdrhovela (nestala sa obvyklým pomenovaním).

Žalobca navrhol dôkaz prieskumom verejnej mienky na tvrdenie, že ochranná známka sa stala obvyklým pomenovaním pre vlastnosť výrobkov alebo obalov, na ktorých je umiestnená, konkrétne, že ide o ekologické výrobky a obaly. Podľa krajského súdu nešlo o dôkaz, ktorého hodnotenie by mohlo mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Skutkové závery zistené z vykonaného dokazovania sú výsledkom správneho uváženia a súd skúmal, či ide o úvahu, ktorá je v súlade so základnými pravidlami vykonávania dokazovania a súčasne, či nevybočuje z medzí logického uvažovania. V tomto prípade skutkový záver, že ani z prieskumu verejnej mienky nebolo zistené, že napadnutá ochranná známka sa stala obvyklým pomenovaním pre niektoré tovary resp. služby, pre ktoré bola zapísaná, je výsledkom logického uvažovania pri hodnotení skutkových zistení a dôkazov obsiahnutých v spise. Nesúhlas žalobcu s hodnotením dôkazov nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia.

Stanovisko žalobcu k uplatnenému dôvodu na zrušenie ochrannej známky podľa § 45 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z. uvedené v žalobe nerozporuje záver žalovaného o neexistencii tohto dôvodu. Z uplatneného návrhu na výmaz vyplýva, že k tomuto dôvodu absentujú tak skutkové tvrdenia, ako aj dôkazy o jeho naplnení.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca, v dôvodoch ktorého navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu, vec vráti na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní namietal nesprávnosť dôvodov uvedených v rozsudku krajského súdu, ktorý konštatoval, cit. „Pokiaľ Úrad oprávnenie na odmietnutie ochrany dané mu citovaným čl. 5 ods. 1 Madridskej dohody v lehote stanovenej čl. 5 ods. 5 Madridskej dohody nevyužije, toto oprávnenie mu zanikne. Z toho vyplýva, že v takom prípade sú splnené všetky podmienky na zápis medzinárodnej ochrannej známky do registra. Z uvedeného dôvodu je správny záver žalovaného, že žalobca nepreukázal splnenie dôvodu na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú v zmysle § 35 ods. 1 zák. č. 506/2000 Z.z. a takýto záver teda nie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci“.

Tento výrok súdu vníma žalobca ako významové jadro posúdenia otázky nesplnenia hmotnoprávných a procesných podmienok na zápis kolektívnej ochrannej známky a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

V ďalšej časti odvolania uviedol, že na pojednávaní predložil viac ako desiatku výmerov a odmietnutí Európskeho Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu a tiež Poľského Úradu, ktoré majú vo vzťahu k rozhodnej medzinárodnej zmluve rovnaký vzťah a v príslušnom regionálnom (najmä nariadenie Rady (ES) č. 207/2009 o ochrannej známke Spoločenstva), resp. v národnom predpise o ochranných

známkach tiež požadujú pre kolektívne ochranné známky splnenie dodatočných kritérií. Tieto doklady len ilustrujú, že výklad medzinárodnej zmluvy vo vzťahu k národnému predpisu ako ho prezentoval žalovaný je nesprávny. Článok 6 quinquies Parížskej únijnej dohody definuje možnosť odmietnuť zápis v rôznych prípadoch, pričom tento článok definuje podmienky pre bežné ochranné známky a nevylučuje, že v prípade špeciálnych, kolektívnych, zväzových známk patriacich združeniam môže byť požadované splnenie aj iných kritérií. To určuje článok 7 bis. (článok 6 quinquies je všeobecným ustanovením, ktoré je v prípade kolektívnych ochranných známk doplnené ešte špeciálnym článkom 7 bis.), v zmysle ktorého nemal slovenský úrad žiadnu povinnosť plynúcu z medzinárodných dohôd na to, aby zapísal kolektívnu ochrannú známku, ktorá nepatrí združeniu. Úrad neodmietol ochranu kolektívnej ochrannej známky napriek tomu, že zjavne nepatrila združeniu, ale spoločnosti s ručením obmedzeným.

Ani v prípade iného výkladu ods. 1 článku 7bis nie je dôvod, prečo nemal úrad uplatniť odsek 2 článku 7bis Parížskej únijnej dohody. Odmietnutie ochrany je tu podmienené odporom proti verejnému záujmu. Verejný záujem bol pritom jasne definovaný v zákone, ktorý určoval funkciu kolektívnej ochrannej známky a s tým spájal podmienky pre jej zápis, resp. pre akceptáciu medzinárodnej ochrany. Verejný záujem vidí žalobca tiež v dodržaní zásady rovnosti účastníkov v konaní podľa § 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, podľa ktorej majú všetci rovnaké procesné práva a povinnosti. Postupom žalovaného zahraniční prihlasovatelia získavajú neoprávnené výhody a následne aj nerovnaké postavenie na trhu. Sporná nie je skutočnosť, či úrad mal vyžadovať splnenie národných požiadaviek pre kolektívnu ochrannú známku, ale sporné je len to, či nečinnosťou a márnym uplynutím lehoty podľa článku 5 ods. 5 Madridskej dohody sa mohol medzinárodný zápis považovať za zákonný. Zdôraznil, že uplynutím lehoty na oznámenie o zamietnutí zápisu sa neodstránil prvotný nedostatok a rozpor, neodstránil sa teda základný nesúlad predtým vykonaného zápisu s národným právom, nesúlad spočívajúci v nesplnení hmotnoprávných podmienok zápisu kolektívnej ochrannej známky pre územie SR.

Výmazové konanie, resp. konanie o vyhlásení neplatnosti ochrannej známky má za úlohu napraviť chyby, ktoré vznikli pri jej zápise, keďže sa dá pri činnosti úradov vždy predpokladať určitý stupeň pochybenia alebo zlého výkladu príslušným noriem. Všetky právne normy, ktoré platili v rozhodnom čase od medzinárodného zápisu až do vydania druhoinštančného rozhodnutia úradu definovali podmienky výmazu, resp. vyhlásenia neplatnosti bez toho, aby umožňovali premlčať dobu v prípade rozporu s podmienkami na zápis ochrannej známky do registra podľa predpisov platných v čase jej zápisu. Pri niektorých iných výmazových dôvodoch pritom bola stanovená lehota, po ktorej už nebolo možné zapísanú ochrannú známku vymazať (napr. 5 rokov podľa § 16 ods. 16 zákona č. 55/1997 Z.z.). Skutočnosť, že v prípade nesplnenia podmienok na zápis zákonodarca nestanovil žiadnu dobu premlčania žalobcu ubezpečuje v tom, že márne uplynutie lehoty na oznámenie o zamietnutí nie je možné považovať za splnenie hmotnoprávných podmienok zápisu alebo za dodatočné konvalidovanie stavu.

Úrad pochybil, keď zmluvu od majiteľa nevyžadoval a počas konania kolektívnu ochrannú známku nevymazal alebo nevyhlásil za neplatnú aj z vlastného podnetu. V započatom konaní by pritom majiteľ napadnutej ochrannej známky mohol preukázať splnenie podmienok alebo inak účinne hájiť svoje záujmy, teda nebol by ukrátený na svojich právach prvotným pochybením úradu.

Žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolacie námietky žalobcu je možné rozdeliť do 2 okruhov- splnenie hmotnoprávných podmienok na zápis kolektívnej ochrannej známky a spôsobilosť právnej formy GmbH byť majiteľom kolektívnej ochrannej známky. Poukázal na to, že podľa žalobcu dôvodom vyhlásenia neúčinnosti medzinárodnej ochrannej známky MOZ 585714 podľa § 35 ods. 1 zákona o ochranných známkach je, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky na jej zápis do registra podľa predpisov platných v čase jej zápisu. Stotožnil sa so záverom krajského súdu v tom, že žalobca nevidel rozpor zápisu, resp. územného rozšírenia platnosti medzinárodnej kolektívnej ochrannej známky s hmotnoprávnymi podmienkami zápisnej spôsobilosti v zmysle národnej legislatívy v neexistencii, resp. absencii písomnej zmluvy o používaní kolektívnej ochrannej známky, ale v procesnom pochybení žalovaného, ktorý danú zmluvu od majiteľa medzinárodnej kolektívnej ochrannej známky nevyžadoval. Žalobcom tvrdené procesné pochybenie nie je možné automaticky stotožniť, resp. označiť za nesplnenie hmotnoprávnej podmienky

existencie písomnej zmluvy o prihláške a používaní kolektívnej ochrannej známky. Žalobca nepreukázal splnenie dôvodu na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú v zmysle § 35 ods. 1 zákona o ochranných známkach a tento záver žalovaného nie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci.

Tvrdenie, že majiteľ napadnutej ochrannej známky MOZ 585714 nie je združením a teda ani byť spôsobilým majiteľom kolektívnej ochrannej známky žalovaný odmieta, pretože nie je možné stotožňovať právnu formu združenia (žalobca môže mať na mysli zrejme len združenie založené podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov alebo záujmové združenie právnických osôb založené podľa § 20f a nasl. Občianskeho zákonníka) s pojmom, resp. legislatívnou skratkou združenie, použitou v § 43 ods. 1 zákona o ochranných známkach. Ustanovenie § 43 ods. 1 zákona o ochranných známkach bez bližšej špecifikácie (nie je použitý ani odkaz na prípadný relevantný právny predpis) uvádza, resp. z neho vyplýva, že majiteľom kolektívnej ochrannej známky môže byť združenie fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré má právnu subjektivitu (ďalej len „združenie“). Vzhľadom na to, že zákon o ochranných známkach presnejšie nevymedzuje pojem združenie (jedinou podmienkou je jeho právna subjektivita), je dôvodné považovať za združenie v zmysle legislatívnej skratky použitej v § 43 ods. 1 aj obchodné spoločnosti, konkrétne aj spoločnosť s ručením obmedzeným (GmbH). Podporne poukázal žalovaný aj na skutočnosť, že v čase rozširovania územnej platnosti medzinárodných kolektívnych ochranných známk „ZELENÝ BOD“ bol platný a účinný zákon č. 174/1998 Zb. o ochranných známkach, podľa ktorého majiteľom kolektívnej ochrannej známky bola právnická osoba (čomu iste zodpovedá právna forma GmbH) alebo fyzická osoba, alebo pluralita právnických či fyzických osôb. Nasledujúci zákon č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach definoval v § 1 ods. 2 ako majiteľa kolektívnej ochrannej známky právnickú osobu založenú na ochranu záujmov jej členov alebo na iný účel, a to taktiež za použitia legislatívnej skratky „združenie“. Ustanovenie bolo navyše bližšie špecifikované pomocou odkazu a v poznámke pod čiarou k tomuto odkazu bol príkladmo uvedený práve § 56 a nasl. Obchodného zákonníka.

Ďalší účastník konania sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá, § 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bol deň vyhlásenia rozhodnutia zverejnený na úradnej tabuli Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie o výmaze (návrhu o zrušení ochrannej známky v zmysle § 34 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z.) medzinárodne registrovanej ochrannej známky. Z hľadiska námietok žalobcu je pre riadne zistenie zákonitosti preskúmaného rozhodnutia a pre rozhodnutie vo veci potrebné skúmať správnosť procesného postupu žalovaného a jednak aspekty hmotnoprávneho posúdenia, či boli naplnené skutočnosti podľa § 16 ods. 1, 3, 9 zákona č. 506/2009 Z.z. pre výmaz predmetnej ochrannej známky z dôvodov nedostatku rozlišovacej spôsobilosti.

Treba pripomenúť, že vzhľadom na skutočnosť, že od 01.01.2010 nadobudol účinnosť zákon č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach, ktorý nahradil zákon č. 55/1997 Z.z., žalovaný ako druhostupňový správny orgán postupoval podľa § 54 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z., keď podmienky pre vyhlásenie napadnutej ochrannej známky za neplatnú posudzoval v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z.z. (v nadväznosti na § 7 ods. 3 zákona č. 174/1988 Zb.) a podmienky pre zrušenie napadnutej ochrannej známky posudzoval v zmysle § 34 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. Podľa žalovaného nebolo preukázané ani naplnenie podmienok pre zrušenie napadnutej ochrannej známky

uvedených v § 45 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z.

Zmyslom a účelom používania ochranných známk je rozlíšenie výrobkov a služieb rôznych výrobcov, resp. poskytovateľov, pričom rozlišovacia spôsobilosť nespočíva len v spôsobilosti odlíšiť jeden konkrétny výrobok (službu) od iného, ale i v zameniteľnosti výrobcov (poskytovateľov) výrobkov (služieb) rovnakého druhu.

Rozlišovacia spôsobilosť je vo svojej podstate schopnosť označenia svojou formou a obsahom umožniť spotrebiteľovi rozlíšiť tovary alebo služby pochádzajúce od rôznych subjektov, inak povedané, zaručiť identitu pôvodu tovarov alebo služieb pre ktoré je zapísaná.

Za označenia alebo ochranné známky nemajúce rozlišovaciu spôsobilosť, t.j. za zameniteľné sa považujú také, ktorých slovné, obrazové, alebo aj kombinované prevedenie môže vo vedomí spotrebiteľskej verejnosti vyvolať nebezpečenstvo zámeny označenia alebo ochranných známk pochádzajúcich od rôznych subjektov alebo nebezpečenstvo vzniku mylnej predstavy o vzájomnej spojitosti s označením alebo ochrannou známkou so skorším právom prednosti. Pri posudzovaní rozlišovacej spôsobilosti označenia alebo ochranných známk je predmetom hodnotenia jednak celkový dojem, ktorý označenie u spotrebiteľa môže vyvolať a ďalej jeho jednotlivé vizuálne, fonetické a sémantické podobnosti s ohľadom na prípadné farebné prevedenie, grafické usporiadanie, ako aj s ohľadom na dominantné prvky, pričom označenia alebo ochranné známky sa vždy posudzujú v takej podobe, v akej sú prihlásené, resp. zapísané v registri ochranných známk.

Z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne uviedol krajský súd, a z ktorého vyberá nasledovné.

Dňa 04.03.2008 bol Úradu priemyselného vlastníctva SR Banská Bystrica doručený návrh žalobcu na výmaz kombinovanej medzinárodnej ochrannéj známky „DER GRÜNE PUNKT“ z registra ochranných známk platnej na území Slovenskej republiky v zmysle § 16 ods. 1, 3 a ods. 9 a § 23 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach. Navrhovateľ výmazu žiadal vyhlásiť neúčinnosť zápisu na našom území pre všetky zapísané tovary a služby v celom rozsahu z dôvodu, že napadnutej ochrannéj známke bola priznaná ochrana na území SR v rozpore so zákonom č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach platným v Slovenskej republike v roku 1995 a tiež, že je zapísaná v medzinárodnom registri ako kolektívna ochranná známka, a preto podľa zákona č. 174/1988 Zb. malo byť úradom obligatórne požadované predloženie písomnej zmluvy o prihláske a používaní kolektívnej ochrannéj známky v zmysle § 7 ods. 3 citovaného zákona. Licencia poskytnutá ku kolektívnej ochrannéj známke pre spoločnosť ENVI-PAK, a.s., na území SR v roku 2005 je vecne aj procesne neplatná, lebo v čase zápisu licencie do medzinárodného registra národná legislatíva zakazovala poskytnutie licencie na kolektívnu ochrannú známku.

Ako ďalší dôvod návrhu na výmaz žalobca uviedol ustanovenie § 23 zákona č. 55/1997 Z.z., v zmysle ktorého úrad vymaže z registra ochrannú známku v prípade, ak členovia združenia zásadným spôsobom porušujú zmluvu o používaní kolektívnej ochrannéj známky. Preto ak v príslušnom spise na národnom úrade nie je uložená zmluva o používaní kolektívnej ochrannéj známky tak, ako úrad vyžaduje, napadnutá ochranná známka používa ochranu na území SR v rozpore s národnou legislatívou. Pokiaľ ide o ustanovenie § 16 ods. 3 a § 16 ods. 9 zákona č. 55/1997 Z.z., napadnutá ochranná známka je v súčasnosti chápaná ako vyjadrenie ekologických vlastností tovaru. Takáto pozitívna vlastnosť je chápaná ako súčasť kvality, akosti alebo tiež aj povahy tovaru alebo služieb. Majiteľ v licenčných podmienkach však nestanovil žiadne kvalitatívne kritéria, ktoré by obmedzovali používanie jeho ochrannéj známky len na ekologické tovary alebo služby.

K návrhu na výmaz podal majiteľ ochrannéj známky vyjadrenie, v ktorom žiadal návrh zamietnuť a okrem iného uviedol, že strata rozlišovacej spôsobilosti je veľmi ojedinelý a mimoriadny dôvod na výmaz ochrannéj známky, preto jeho posúdenie a komplexné zhodnotenie musí byť dôkladné a založené na prísnych kritériách. V opačnom prípade by boli veľmi úspešné známky (ako výsledok aktivít ich majiteľov, kvality tovarov a poskytovania služieb, dôvery spotrebiteľov, uskutočnených reklamných

kampaní a pod., a z toho dôvodu rozšírené a všeobecne známe) v nebezpečenstve expropriácie len na základe sklonu spotrebiteľskej verejnosti zovšeobecňovať. Spoločnosť ENVI-PAK, a.s., ktorá je v SR prevádzkovateľom systému zberu, recyklácie a zhodnotenia odpadov z obalov „ZELENÝ BOD“ uskutočnila a uskutočňuje informačné kampane týkajúce sa ochranných známk „ZELENÝ BOD“, ktorých cieľovou skupinou sú spotrebiteľia, zákazníci, výrobcovia, predajcovia a producenti spotrebných obalov. Táto spoločnosť vyvíja činnosť smerujúcu k ochrane práv z ochranných známk „ZELENÝ BOD“ voči osobám, ktoré ich neoprávnene používajú a činnosť smerujúcu k potlačeniu ich neoprávneného používania.

Prvostupňový správny orgán - Úrad, rozhodnutím zo dňa 08.10.2009 návrh na vyhlásenie neúčinnosti medzinárodného zápisu ochrannej známky na území Slovenskej republiky zamietol po tom, čo všetky skutočnosti týkajúce sa návrhu na výmaz vyhodnotil.

Proti rozhodnutiu úradu podal navrhovateľ výmazu rozklad, v ktorom namietal, že správny orgán sa nedostatočne zaoberal dokladmi poukazujúcimi na používanie napadnutej ochrannej známky osobami odlišnými od majiteľa, poukázal na nevhodnú licenčnú politiku majiteľa, keďže spoločnosť ENVI-PAK, a.s. hromadným spôsobom udeľuje sublicencie, a tiež namietal, že správny orgán nezohľadnil jeho argumenty a dostatočne nevyhodnotil predložené dôkazy, ktorými sú výsledky prieskumov agentúry MVK. Z týchto podľa jeho názoru vyplýva, že napadnutá ochranná známka neplní rozlišovaciu funkciu, nakoľko až 85% respondentov pripustilo, že označenie predstavujúce vyobrazenie napadnutej ochrannej známky je symbolom obalu z recyklovanej suroviny, čiže napadnutú ochrannú známku považuje za ekosymbol a nie za ochrannú známku, ktorá odlišuje tovary a služby takto označené od tovarov a služieb iných podnikateľov. Správny orgán pochybil, keď v rámci priznania ochrany napadnutej ochrannej známke na území SR prehliadol skutočnosť, že táto je zapísaná ako kolektívna ochranná známka.

Žalovaný, predsedníčka Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici, navrhovateľom výmazu podaný rozklad rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2011, zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil, pretože v konaní o rozklade neboli zistené dôvody, pre ktoré by bolo nutné prvostupňové rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť.

Napadnutá kombinovaná ochranná známka č. 585714 „DER GRUNE PUNKT“ majiteľa Der Grune Punkt Duales System Deutschland GmbH, Frankfurter Strasse 720-726, 511 45 Köln, Nemecko, bola medzinárodne zapísaná v registri ako kolektívna, certifikačná a garančná ochranná známka, pričom pre územie Slovenskej republiky bola dodatočne územne rozšírená 20. februára 1995 pre tovary a služby v triedach 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 16, 20, 21, 24, 25, 29, 30, 32, 34, 35, 36, 39, 40, 42 medzinárodného triedenia tovarov a služieb, konkrétne pre služby „vzťahy s verejnosťou, poradenstvo pre spotrebiteľa a podniky v otázkach súvisiacich so životným prostredím a odpadom, t.j. obmedzenie produkcie odpadov, zberu, prepravy, triedenia recyklovaných materiálov a eliminácia odpadu a surovín za účelom opätovného využitia, poradenstvo pre podniky produkujúce alebo využívajúce obaly a/alebo obalové materiály“ v triede 35, pre služby „pomoc pri vyhľadávaní finančných prostriedkov na investovanie do podnikov, zariadení a poskytovaní služieb zameraných na zber, prepravu, triedenie, recykláciu a odstraňovanie odpadu a surovín za účelom opätovného využitia, poradenstvo vo financovaní služieb alebo projektov uvedených v triedach 35, 39, 40 a 42“ v triede 36, pre služby „zber a doprava odpadu a surovín za účelom opätovného využitia pre tretie osoby“ v triede 39, pre služby „recyklácia odpadov a surovín za účelom opätovného využitia pre tretie osoby“ v triede 40 a pre služby „triedenie odpadov a surovín za účelom opätovného využitia, rovnako ako ich eliminácia chemickou, fyzickou alebo biologickou cestou pre tretie osoby, poradenstvo v oblasti rozvoja, výberu a použitia obalov, ekologických obalových materiálov a úsporných obalov rovnako, ako aj ich označovania, poradenstvo v otázkach zameraných na životné prostredie a elimináciu odpadu“ v triede 42 medzinárodného triedenia tovarov a služieb.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne

doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, vo svojom odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Ustanovenie § 51 ods. 5 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach (účinného od 01.01.2010) výslovne upravuje rozsah použitia všeobecných predpisov o správnom konaní (správneho poriadku) na konanie vo veciach ochrannej známky tak, že tieto sa použijú na všetky druhy konaní podľa zákona o ochranných známkach s výnimkou ustanovení §§ 19, 28, 29, 32 až 34, 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Správnym konaním sa nazýva postup správnych orgánov, účastníkov konania a ďalších osôb pri vydávaní rozhodnutí, ktorý upravuje právny predpis. Zmyslom všetkých procesných predpisov je zabezpečiť realizáciu hmotných noriem vo forme rozhodnutia o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb za takeého postupu, aby vo veci bol zistený skutkový stav čo najúplnejšie prostriedkami, ktoré objasňujú okolnosti rozhodné pre posúdenie veci.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 4 správneho poriadku).

Podľa prechodných ustanovení zákona č. 506/2009 Z.z. (§ 54 ods. 2 veta prvá), práva a vzťahy z ochranných známk zapísaných do registra pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa riadia ustanoveniami tohto zákona.

Ak bol pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona podaný návrh na výmaz ochrannej známky podľa doterajšieho zákona, považuje sa za návrh na zrušenie ochrannej známky alebo za návrh na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú podľa tohto zákona. Na posúdenie splnenia podmienok návrhu na zrušenie ochrannej známky alebo návrhu na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú, na konanie o tomto návrhu a jeho účinkoch sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona (§ 54 ods. 3 zákona).

Zákon č. 506/2009 Z.z. v § 1 ods. 1 upravuje práva a povinnosti súvisiace s právnou ochranou ochranných známk a konania vo veciach ochranných známk pred Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“).

Označenie, ktoré môže tvoriť ochrannú známku je akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, číslice, kresby, tvar tovaru alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie, ak takéto označenie je spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby (§ 2 tohto zákona).

Ustanovenie § 2 zákona o ochranných známkach v podstate preberá ustanovenie čl. 7 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva. Kritéria nevyhnutné pre kvalifikované používanie ochrannej známky vymedzuje § 9 zákona o ochranných známkach, ktorý je transpozíciou čl. 10 smernice 2008/95/ES a neoprávnené používanie tretími osobami je upravené v ustanovení § 8 ods. 2 zákona o ochranných známkach (ako právnej normy, ktorá predstavuje implementáciu európskeho práva), ktorý je transpozíciou čl. 5 ods. 1 a 2 smernice 2008/95/ES.

Súdny dvor Európskej únie (predtým Európsky súdny dvor) už viackrát zaujal stanovisko k pojmu rozlišovacej spôsobilosti (napr. rozhodnutie ESD C-329/02 (SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH v. Office for Harmonisation in the International Market) a tiež používaniu ochrannej známky (napr. aj v rozhodnutí C-40/01 Ansul).

Žalobca v návrhu na vyhlásenie neplatnosti (neúčinnosti) ochrannej známky na území SR tvrdí, že jej bola poskytnutá ochrana (resp. rozšírená ochrana) pre územie SR v rozpore s vtedy platným zákonom č. 174/1988 Zb. Ochranná známka bola zapísaná na medzinárodnom úrade WIPO ako kolektívna a žalovaný mal odmietnuť poskytnúť jej ochranu pre územie SR, keďže jej majiteľ nepreukázal špecifické požiadavky, ktoré zákon vyžadoval, alebo mal podmieniť poskytnutie ochrany predložením písomnej zmluvy podľa § 7 ods. 3 zákona č. 174/1988 Zb.

Treba zdôrazniť, že pre posúdenie naplnenia podmienok pre vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú je potrebné zohľadniť legislatívu platnú v čase poskytnutia ochrany pre územie SR (v roku 1995), t.j. zákon č. 174/1988 Zb. a medzinárodné zmluvy - Madridská dohoda o medzinárodnom zápise továrenských a obchodných známk a Parížsky dohovor na ochranu priemyselného vlastníctva, ktorými je Slovenská republika viazaná, a ktoré ustanovujú podmienky pre zápis medzinárodnej ochrannej známky.

Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že národné a medzinárodné ochranné známky predstavujú dva odlišné systémy podliehajúce odlišným právnym predpisom, a preto nie je možné všetky ustanovenia týkajúce sa národných ochranných známk aplikovať na medzinárodné ochranné známky a naopak tak, ako to urobil žalobca. Splnenie podmienok na zápis medzinárodnej ochrannej známky posudzuje úrad krajiny, v ktorej bola známka prihlásená - úrad krajiny pôvodu). Slovenskú právnu úpravu o kolektívnych ochranných známkach preto nie je možné vzťahovať na poskytnutie ochrany pre územie SR.

Výmaz ochrannej známky z registra je konaním, ktoré môže začať na základe podnetu (návrhu) tretej osoby, alebo ho môže úrad začať sám z vlastného podnetu keď zistí, že bola zapísaná v rozpore s podmienkami na jej zápis do registra ustanovenými zákonom.

Podľa § 34 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. úrad na návrh tretej osoby zruší ochrannú známku, ak sa ochranná známka v dôsledku činnosti alebo nečinnosti jej majiteľa stala obvyklým pomenovaním pre tovar alebo službu, pre ktoré je zapísaná.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z.z. úrad vyhlási ochrannú známku za neplatnú, ak v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo v konaní z vlastného podnetu zistí, že neboli splnené podmienky na zápis ochrannej známky do registra podľa predpisov platných v čase jej zápisu.

Žalobca v odvolaní predovšetkým namietal, že výmazové konanie, resp. konanie o vyhlásení neplatnosti ochrannej známky má za úlohu napraviť chyby, ktoré vznikli pri jej zápise, keďže sa dá vždy predpokladať určité pochybenie alebo zlý výklad právnych noriem, ďalej tvrdil, že úrad pochybil ak nevyžadoval písomnú zmluvu od majiteľa (ktorý stav chápe nielen ako procesný nedostatok) a tiež to, že z identifikácie majiteľa ochrannej známky vyplýva, že nie je združením a jeho ochranná známka nemôže plniť rozlišovaciu funkciu podľa § 1 ods. 2 zákona o ochranných známkach. Upozornil aj na to, že úrad počas celého konania mohol predmetnú ochrannú známku vymazať alebo vyhlásiť za neplatnú aj z vlastného podnetu a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/56/2009 potvrdený rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sžh/1/2010, z ktorého citoval ust. § 16 ods. 1 zák. č. 55/1997 Z.z., podľa ktorého „správny orgán rozhodne o výmaze ochrannej známky v každom prípade, kedy zistí, že sa ako ochranná známka zapísalo označenie, ktoré je zo známkovoprávnej ochrany vylúčené. Je potom nepodstatné, či k uvedenému zisteniu dospeje v konaní na návrh tretej osoby alebo v konaní bez návrhu. Podstatné je, že k takému zisteniu správny orgán musí prihliadať ex offio“.

Pre vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú v zmysle vyššie citovaného ustanovenia je treba vziať do úvahy nielen legislatívu platnú v čase poskytnutia ochrany napadnutej ochrannej známke pre územie SR (v roku 1995 zákon č. 174/1988 Zb.), ale aj medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika

viazaná, a ktoré ustanovujú podmienky pre zápis medzinárodných ochranných známk, t.j. už vyššie spomínanú Madridskú dohodu o medzinárodnom zápise továrenských alebo obchodných známk (čl. 5) a Parížsky dohovor na ochranu priemyslového vlastníctva (čl. 6 quinquies písm. A ods. 1, čl. 6 písm. B).

V tomto prípade sa odvolací súd plne stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí žalovaného (a prvostupňového orgánu) v tom, že boli zohľadnené odlišnosti postupu vyplývajúce z § 7 ods. 3 zák. č. 174/1988 Zb. v nadväznosti na vyhlášku o konaní vo veciach národných ochranných známk a postupu založeného Madridskou dohodou vo vzťahu k medzinárodným zápisom ochranných známk, ktoré podrobne rozviedol prvostupňový správny orgán, a tiež s tým, že ochrana zväzových ochranných známk sa nemôže odmietnuť žiadnemu združeniu, ktorého existencia neodporuje zákonu krajiny pôvodu z dôvodu, že združenie nemá sídlo v krajine, kde sa ochrana požaduje, alebo že nie je ustanovené podľa zákonodarstva tejto krajiny.

Vzhľadom na uvedené je návrh na vyhlásenie neúčinnosti napadnutej ochrannej známky na území SR v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z. nedôvodný.

Pokiaľ ide o návrh na vyhlásenie neúčinnosti podľa § 16 ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z., aj tento treba považovať za nedôvodný, pretože v konaní bolo preukázané, že napadnutá ochranná známka nebola a nie je určená na označenie skutočnosti, že predmetný výrobok je ekologický, ale poukazuje na zhodnotenie a recykláciu daného obalu v určitom systéme zberu a nemôže vypovedať o obsahu či kvalitatívnych vlastnostiach daného tovaru.

Navrhovateľ výmazu predloženými dokladmi (prieskum verejnej mienky k symbolom a problematike „ZELENÉHO BODU“, návrh zmluvy o používaní ochrannej známky „ZELENÝ BOD“, výpisy z ochranných známk, fotografie spotrebiteľských obalov, etikiet, papierových tašiek, nábytkových dielov IKEA, ... vyhláška MŽP SR z 18.12.2002) namietal a preukazoval stratu rozlišovacej schopnosti podľa § 16 ods. 9 zákona č. 55/1997 Z.z. v zn. n. p.

Správny orgán po vyhodnotení dokladov samostatne a v ich vzájomnej súvislosti konštatoval, že z dôkazných materiálov nevyplynulo používanie ochrannej známky ako označenia obvyklého v súvislosti s konkrétnym druhom tovaru či službou medzi bežnými spotrebiteľmi, a už vôbec nie medzi relevantnou odbornou verejnosťou, ktorú tvoria povinné osoby v zmysle platnej legislatívy v obalovom a odpadovom hospodárstve. Majiteľ vyvíja činnosť na území SR prostredníctvom oprávnenej spoločnosti ENVI-PAK, a.s., ktorá svojimi aktivitami informuje povinné osoby o danom systéme a komunikuje s povinnými osobami, už začlenenými do daného systému prostredníctvom uzatvorenia zmluvy so spoločnosťou ENVI-PAK, a.s. Relevantná spotrebiteľská verejnosť vníma a spája napadnutú ochrannú známku s informáciou o určitom systéme zberu (a nie na označenie tovaru ako takého), recyklácie a zhodnotenia odpadov z obalov, do ktorého sa je možné zapojiť. Títo spotrebiteľia sú buď priamo zapojení do systému „ZELENÝ BOD“, alebo zhodnocujú odpad prostredníctvom inej oprávnenej organizácie, alebo tak robia individuálne. Navrhovateľom výmazu predložený prieskum verejnej mienky nezohľadnil v rámci vzorky respondentov vyššie uvedené špecifiká daného prípadu, pretože skúmaná vzorka respondentov bola podmienená len vekom nad 18 rokov a nie odbornosťou v oblasti odpadového hospodárstva. Výsledky tohto prieskumu nemožno považovať za smerodajné v posúdení tvrdenej straty rozlišovacej spôsobilosti napadnutej ochrannej známky. Navyše, výsledky prieskumu predložené jednou stranou (navrhovateľom) bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu, nestačia na preukázanie zdruhovania napadnutej ochrannej známky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný konštatoval, že úrad rozhodol správne, dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a má za to, že navrhovateľom výmazu predložené doklady nemožno považovať za dôkazy preukazujúce zápis napadnutej ochrannej známky v rozpore so zákonom. V konaní nebolo preukázané naplnenie dôvodu na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú podľa § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z.z. v spojení s § 7 ods. 3 zákona č. 174/1988 Zb. v znení platnom v čase územného rozšírenia napadnutej ochrannej známky. Predložené dôkazy nestačili ani na preukázanie naplnenia podmienok pre zrušenie ochrannej známky v zmysle § 34 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z., keďže nebolo preukázané zdruhovanie a strata rozlišovacej spôsobilosti a jej vnímanie zo strany príslušných spotrebiteľov len ako druhu tovaru alebo služby ako takej, a ani naplnenie ustanovenia § 45 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z.

Odvolačný súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích námietok a žalobných dôvodov dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný a prvostupňový správny orgán skúmali navrhovateľom výmazu uplatnené dôvody a z rozhodnutia vo veci a ani z predloženého spisu nevyplýva, že by v prejednávanej veci svojou úvahou prekročili zákonom ustanovené medze pre voľnú úvahu. Správny orgán nepochybil ani pri právnom hodnotení zisteného skutkového stavu a jeho záver sa zakladá na zákonne a dostatočne vykonanom dokazovaní a vlastné hodnotenie dôkazov je jasne, podrobne a zrozumiteľne rozvedené v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s vecnými argumentami žalovaného v danej veci. Svoje názory v tomto smere prvostupňový orgán ako i žalovaný odôvodnili logickými úvahami, ktoré vychádzajú z príslušných podkladov a dokumentov, ktoré sú taktiež v rozhodnutiach správnych orgánov rozumnými úvahami a argumentmi rozsiahle a precíznym spôsobom aj odôvodnené, a preto ich odvolací súd po preskúmaní považuje za vecne správne, a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenie správneho orgánu a či je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu a vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Krajský súd v Banskej Bystrici postupoval správne, keď preskúmané rozhodnutie potvrdil. V jeho konaní neboli zistené ani procesné pochybenia odôvodňujúce zrušenie rozsudku a jeho vrátenie na ďalšie konanie, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Spôsob, akým žalovaný a prvostupňový orgán vykonali dokazovanie a vyhodnotili dôkazy je plne v súlade s riadnym konaním tak, ako ho predpokladajú správny poriadok a zákon o ochranných známkach.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.